

“Colorist de rară sensibilitate și profunzime, care n-a transformat virtuozitatea în manieră, Nicolae Ungar a evoluat spre forme de expresivitate tot mai lejere și concise. A dat curs unor acumulări și creșteri organice care l-au ajutat să-și decanteze limbajul, ajungând în timpul din urmă la iluminări și reverberații de rafinată și vitală rezonanță. Se simte bine în relație cu răsfrângerile cotidianului (natură, obiecte, ambiante), rezumându-le respirația în cadențe cromatice suplu și sugestiv orânduite. Nicolae Ungar practică o pictură ce pune în valoare prețiozitatea pigmentului, iubește și nuanța care dă atmosferă și se lasă cucerit de bucuria ritmului sacadat, energic, pendulând abil și inspirat între promptitudini monumentale și diafane muzicalități. E genul de artist care conferă gestului durată prin vervă și noblețe creativă.”

NEGOIȚĂ LĂPTOIU, 2001

“Onorându-și cu statornicie calitatea de pictor al unor spații montane, cu justificare plauzibilă în reliefurile locului natal din apropiere de Reșița, Nicolae Ungar practică un gestualism din ce în ce mai orientat către figurativ, fie către deschiderile peisagistice, fie către geometricul aproximat al lucrurilor din naturile statice sau către densitatea sevelor din motivistica florală. Caracteristica larghețe a realizării își are corespondențe pe măsură în efectul plastic liber, după cum însăși structura expresiei se sprijină pe un pictural imbatabil manifestat. Premizele pornesc dintr-un negru matricial și dintr-un alb matricial și care, conjugate, produc un fel de maniheism, ca un arc voltaic, din care scapără și se aprinde culoarea. Un asemenea eșafodaj de fond, însă, nu este merit numai să întrețină în regim acut culoarea ci, mai ales, să convertească un impresionism inițial de circumstanță în oficiu încărcat meditativ, armat cu o reflecție echilibrată. Cromatica primește muzicalități wagneriene și învăluie imaginea în tonuri acute, plutind parcă peste un fond noptatic grav. Irumperile cromatice, incandescențele, când calde, când reci, rămân legate cu fire nevăzute de o atitudine gravă, înfiorată nocturn, cu clipa întoarsă existențial.

Probabil de aceea, deși se lasă deslușit peisajul, nu atmosfera contează, deși formele se alcătuesc în particularități ale lucrurilor din naturile statice sau în savori ale corolelor deschise, nu intimitatea întreține spectacolul cromatic, festivalul de forme alcătuiindu-se, de fapt, într-un sărbătoresc de natură crepusculară, ivindu-se într-un fel de amurg ce le înlesnește coborârea în mineral. Astfel încât, scapă străluciri de pietre prețioase. Sunt gata să izbucnească lăvele de culoare și să se instaleze, unice, exuberanțele. Aceste culori, care tresaltă nocturn și aceste forme topindu-se în spectacularul vizual, traduc fidel metamorfica și caleidoscopul efectiv al lumii.

În toate acestea subzistă o vigoare aparte, specială de colorist și un tonus mereu ridicat al picturii. Ritmica alertă a formelor și culorilor poartă, lăuntric elanuri proaspăt eliberate, alimentează o stare tonică aruncată ca un vâl strălucitor peste nesfârșitul timp și nelimitatul spațiu dormitând simbolic în negrul și albul genurilor de dincolo de existență. Trebuie reținut, însă, că această expresie tensionată se desfășoară fără angoase, fără tragism. Nu se pune sub nici un fel problema vremelniceii. Nu există decât strălucirea momentului de față, văzut și trăit acum. Atât. Albul din margini și negrul din jur nu sting culorile, ci, dimpotrivă, le fac să strălucească de parcă clipa ar fi eternitate, veșnică bucurie.

În definitiv, nu este altceva decât un mod de a fi pictor. Este modul lui Nicolae Ungar de a fi pictor fără temeri și fără complexe, fără superstiții și prejudecăți, fără inhibiții.”

ION IOVAN